

ΖΟΥΜΕ ΕΔΩ // ΔΟΥΛΕΥΟΥΜΕ ΕΔΩ

συλλογικοί αγώνες για το στεγαστικό!

Εδώ που ο βασικός μισθός είναι στα 546 ευρώ και τα νοίκια στα 400 ευρώ

Η κρίση έκοψε το βασικό μισθό στα δύο και η «ανάπτυξη» ανέβασε τα νοίκια επί δύο. Κι αυτό θα ήταν απλά παράλογο, αν δεν ήταν τα συμφέροντα των αφεντικών και οι προσταγές του κράτους, να ορίζουν σε κάθε περίπτωση τι είναι η κρίση και τι η ανάπτυξη. Με τον ίδιο τρόπο, λοιπόν, που αναγκαστήκαμε να δουλεύουμε ένα και δύο part-time ή οκτάωρα που γίνονταν δωδεκάωρα, μαύρα και για 500 ευρώ, πρέπει τώρα -ενώ τίποτα από τα παραπάνω δεν έχει αλλάξει και πολύ- να συνηθίσουμε πως όλο και μεγαλύτερο κομμάτι του μισθού μας θα πηγαίνει στο νοίκι. Όπως και νά' χει, ανάπτυξη και κρίση σημαίνει πολλή δουλειά με μισθούς που με κανέναν τρόπο δεν καλύπτουν τις ανάγκες μας.

Η αλήθεια είναι πως ποτέ οι ιδιοκτήτες δεν ήθελαν να νοικιάζουν φτηνά. Εμείς όμως μπορούσαμε να διαπραγματευόμαστε στην πράξη το ύψος του ενοικίου, να μετατρέπουμε τα χρέπια τους σε κανονικά σπίτια, να μένουμε πολλοί/ες μαζί και έτσι να απαιτούμε πιο χαμηλό νοίκι. Η γκρίνια των ιδιοκτητών για το απαξιωμένο κέντρο, την εγκληματικότητα ή τον φόρο ενοικείου μετατρέπονταν σε ευκαιρία για να μένουμε εδώ. Να μένουμε σε σπίτια που αντιστοιχούσαν στις ανάγκες και την κοινωνικότητά μας. Τώρα όμως οι ιδιοκτήτες την είδαν αλλιώς: Οι «φερέγγυοι ενοικιαστές» από την Airbnb, ο εξευγενισμός των γειτονιών, οι νέες τουριστικές ζώνες και η επιστροφή της μεσαίας τάξης από τα προάστια, διαμόρφωσαν το κλίμα ώστε οι ιδιοκτήτες να αρχίσουν να απαιτούν: «όλο και χειρότερο σπίτι για εσάς, όλο και υψηλότερο νοίκι στην τσέπη μας».

Η αύξηση του ενοικίου είναι επίθεση στο μισθό μας. Η επίθεση στο μισθό είναι επίθεση στην καθημερινότητά μας. Ο εκβιασμός του υψηλού ενοικίου, η αλαζονεία των ιδιοκτητών, η τουριστική χρήση της κατοικίας, οι εξώσεις και τελικά ο εξαναγκασμός για μετακόμιση σε περιοχές μακριά από τις δουλειές μας ή με περιορισμένη πρόσβαση σε συγκοινωνίες, αλλάζουν την ζωή μας στην πόλη. Μαζί και τα αφεντικά που καταλαμβάνουν τις πλατείες, που οραματίζονται γειτονιές για τη μεσαία τάξη, γειτονιές απογυμνωμένες από την κοινωνικότητά τους: θεματικά πάρκα για να χαζεύουν οι τουρίστες και κατά τ' άλλα «τάξη, ασφάλεια, ανάπτυξη».

Τουριστικοποίηση και αυξήσεις στα ενοίκια. Εξώσεις και ελαστικά ωράρια. Ανεργία στα χαρτιά, μαύρα μεροκάματα στην πράξη. Τουρίστες να χάσκουν μπροστά στις «ιδιαίτερες» συνθήκες ζωής/ εργασίας μας και η απειλή της έξωσης να πλανάται στην ατμόσφαιρα. Δεν θα ζήσουμε έτσι... Ό,τι κι αν λένε τα αφεντικά και οι επενδυτές, ό,τι κι αν σχεδιάζει το κράτος, σε αυτές τις γειτονιές μένουμε, δουλεύουμε, ζούμε και δεν είμαστε διατεθειμένοι/ες να αφήσουμε τα αφεντικά και τους ιδιοκτήτες να επιβάλουν τους όρους τους.

>> Να κρατήσουμε τις γειτονιές μας πολυεθνικές ενάντια στο ρατσισμό και τη δημόσια τάξη!

>> Να κρατήσουμε τις γειτονιές μας ζωντανές ενάντια στους ιδιοκτήτες και τα αφεντικά!

>> Να μοιραστούμε ξανά τις ανάγκες και τις επιθυμίες μας!

Το στεγαστικό ζήτημα σε τέσσερα σημεία:

Η ανάπτυξη του τουρισμού

Η ανάπτυξη που γνωρίζει η βραχυχρόνια μίσθωση τα τελευταία τρία χρόνια στην Ελλάδα είναι εντυπωσιακή. Ακόμα και σε γειτονιές της Αθήνας εκτός της παραδοσιακής τουριστικής ζώνης του ιστορικού τριγώνου, οι εικόνες των «χαμένων στη μετάφραση» τουριστών μας έγιναν συνήθεια. Προφανώς, η ραγδαία αύξηση της Airbnb και των ανθρώπων που κερδίζουν από αυτό δε θα μπορούσε να μη συνοδεύεται και από την κατακόρυφη αύξηση της ζήτησης. Ο τουρισμός στην Αττική (ακόμα και τη χειμερινή σεζόν, κάτι πρωτόγνωρο για την Αθήνα) μεταξύ 2013-2017 εξαπλασιάστηκε, φτάνοντας στα 1,4 εκατ. (χρονιά ρεκόρ). Ωστόσο αυτή η ραγδαία ανάπτυξη δεν ήταν κάτι που συνέβη ξαφνικά και ανεξήγητα. Ο τουρισμός δεν είναι καιρικό φαινόμενο, και οι τουρίστες δεν αυξήθηκαν επειδή απλά αγάπησαν την Ελλάδα.

Το 2018 ήταν η πιο πετυχημένη τουριστική χρονιά όλων των εποχών (συνολικά 33 εκατ. τουριστών!). Μιλώντας για το κέντρο, η στρατηγική προώθηση του προϊόντος “Αθήνα” σαν ένα ελκυστικό πακέτο διακοπών για όλα τα γούστα και όλες τις τσέπες έχει αφήσει πίσω της προ πολλού το τρίπτυχο parthenonas-kamakaki-souvlaki. Η λογική του νέου αστικού τουρισμού ανακαλύπτει γλυκανάλατα τις γειτονιές και τις ζωές μας σαν ιδιαίτερα πολιτισμικά προϊόντα και υπόσχεται ένα αυθεντικό σαφάρι στο τιμέντο. Κι αυτό που καταφέρνει τελικά, είναι να σπέρνει νέες επιχειρηματικές ευκαιρίες και πιάτσες κατανάλωσης σε όλο και περισσότερες περιοχές της Αθήνας.

Η ανάπτυξη του τουριστικού κεφαλαίου θα ήταν αδύνατη χωρίς τις διακρατικές συμφωνίες, τις αεροπορικές εταιρείες, τα υπουργεία τουρισμού, τους tour operators, τα ταξιδιωτικά γραφεία, τους ξενοδοχειάρχες και τα συνέδριά τους, τα trip advisor κλπ. Εσχάτως ήρθε να συμπεριληφθεί και η βραχυχρόνια μίσθωση. Και φυσικά, θα ήταν αδύνατη χωρίς τη φθηνή και αδήλωτη εργασία μας. Όπως και σε άλλους τουριστικούς προορισμούς, έτσι και στην Αθήνα το “θαύμα” του τουρισμού στηρίζεται παραδοσιακά στην εστίαση και στα ξενοδοχειακά καταλύματα, τομείς γνωστούς για τα “μαύρα” μεροκάματα, τις κυλιόμενες βάρδιες και ένα μόνιμο καθεστώς τύπου “σεζόν” για τους/τις εργαζόμενους/ες, με τα δεκάωρα να αποτελούν τον κανόνα. Ο τουρισμός μας θέλει να δουλεύουμε με την ψυχή στο στόμα για το εθνικό καλό, την κερδοσκοπία των αφεντικών. Πώς αλλιώς θα μπορούσαμε να περιγράψουμε τα μεροκάματα των 3 ή 3.5 ευρώ την ώρα για 10 και 12 ώρες δουλειάς, με το αφεντικό να τρώει σχεδόν όλα τα ένησημα και να θεωρείται ευκαιρία γιατί «έχει καλά tips»;

AIRBN-BURN

Όλες αυτές τις ανάγκες σε υπηρεσίες για την κάλυψη των τουριστικών αναγκών δε θα μπορούσε να τις καλύψει το ιστορικό τρίγωνο. Η διάχυση των τουριστικών ροών σε νέα αστικά πεδία είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την επέκταση του τουριστικού κεφαλαίου. Το φαινόμενο της τουριστικοποίησης περιλαμβάνει τη δημιουργία νέων εστιών τουριστικού ενδιαφέροντος και τη διασπορά αυτών στον αστικό ιστό. Για την εξυπηρέτηση των ίδιων αναγκών εμφανίζονται στο κάδρο οι ηλ. πλατφόρμες βραχυχρόνιας μίσθωσης (Booking, HomeAway κλπ) με πιο πετυχημένη αυτή τη στιγμή την Airbnb.

Μία από τις επιτυχίες της Airbnb -ως μορφή της διαμοιραστικής οικονομίας- είναι ότι έδωσε την ευκαιρία σε χιλιάδες «μικρούς παίχτες» να παίξουν το παιχνίδι του Real Estate, δίχως να γνωρίζουν απαραίτητως τους κανόνες που το διέπουν. Ένα παιχνίδι για αρχάριους! «Βάλε το ακίνητο στην πλατφόρμα και ξεκίνα»: δε χρειάζεσαι ούτε πολλά χρήματα μπροστά, ούτε επενδυτικό πλάνο, ούτε καν σοβαρές ανακαινίσεις μιας και το σεμεδάκι της γιαγιάς και το ξεχασμένο σκρίνιο στο χωλ είναι «αυθεντική τουριστική εμπειρία της ελληνικής καθημερινότητας».

Ποιοι είναι τώρα αυτοί οι χιλιάδες airbnb hosts της πλατφόρμας; Από τη μια έχουμε εταιρίες που υπενοικιάζουν περισσότερα από ένα ακίνητα σαν ξεκάθαρη επιχειρηματική δραστηριότητα, χρησιμοποιώντας εργολαβικές εταιρείες που αναλαμβάνουν τον καθαρισμό και τη διαχείριση. Κι από την άλλη ιδιοκτήτες που συνάντησαν στην πλατφόρμα τη δυνατότητα να αποκαταστήσουν την κοινωνική τους θέση και τις περιουσίες τους, ως αναγεννημένοι εισοδηματίες. Μιλάμε για ιδιοκτήτες οι οποίοι είχαν αδιάθετο το/τα ακίνητο/α και βρήκαν την ευκαιρία να το/τα εκμεταλλευτούν ξανά (πχ. εξοχικές κατοικίες ή ξενοίκιαστα διαμερίσματα σε «υποβαθμισμένες» περιοχές) ή είχαν νοικάρη και προτίμησαν να τον διώξουν για να βάλουν το σπίτι στην πλατφόρμα. Η Airbnb έγινε γι'αυτούς σύμβολο σωτηρίας της ιδιοκτησίας, σαν σχέση και σαν φαντασίωση. Τέλος, δεν ήταν λίγοι/ες οι χαμηλόμισθοι εργαζόμενοι/ες που είδαν το μισθό τους να καταραυλά τα χρόνια της κρίσης ή έμειναν άνεργοι/ες και εντός της γενικευμένης εργασιακής επισφάλειας αποφάσισαν να διαθέσουν ένα ή περισσότερα δωμάτια «για να βγάλουν και κάτι παραπάνω». Ακόμα και αν τα αποτελέσματα της τουριστικοποίησης τους εμφάνισαν πρώτους ως περισσευούμενους/ες στις γειτονιές τους -στα Εξάρχεια, τα Πετράλωνα, το Παγκράτι, την Κυψέλη ή το Κουκάκι - το όνειρο για την ατομική ανέλιξη σε μια «ελεύθερη αγορά» θα διασώζεται ως μια ζωντανή πλάνη.

Για κάποιους μια επιχειρηματική ευκαιρία και για άλλους μια έξτρα δουλειά, δηλαδή. Η Airbnb σαν εργαλείο διευκόλυνε την αναδιάρθρωση της αγοράς ακινήτων για την καλύτερη εξυπηρέτηση της αναπτυσσόμενης τουριστικής αγοράς. Δημιούργησε καλό κλίμα και κίνητρα για να πέσει δουλειά και χρήμα σε μέχρι πρότινος «ξεχασμένες» περιοχές. Φτάνει, όμως, μια διαδικτυακή πλατφόρμα να μας διώχνει απ' τα σπίτια μας; Μάλλον όχι από μόνη της. Γι' αυτό πρέπει να αναζητήσουμε τι στέκεται πίσω και πλάι από την Airbnb που σαν συνολική κίνηση αυξάνει την από-τα-πάνω πίεση στο θέμα της στέγασης, άρα και στο μισθό μας.

Το κράτος, οι τράπεζες και το real estate

Η περίοδος της κρίσης έχει καταγραφεί σαν μια οχταετία ζοφερής καταράδας των τιμών των ακινήτων και των μισθών και φορολογικής «επίθεσης» στους ιδιοκτήτες με την εισαγωγή νέων φόρων, όπως ο ΕΝΦΙΑ και ο αυτοτελής φόρος ενοικίου. Η πίεση των ενοικιαστών για φθηνότερα νοίκια, συμπίεσε την αγορά προς τα κάτω με αποτέλεσμα πολλοί ιδιοκτήτες στο κέντρο να κρατάνε τα σπίτια άδεια (για να γλιτώνουν έξοδα συντήρησης, κακοπληρωτές και φόρο ενοικίου), είτε να τα νοικιάζουν με το «κεφάλι» κυρίως σε μετανάστες. Πλέον, η ελληνική αγορά ακινήτων μοιάζει να ανακάμπτει στηριζόμενη πάνω σε τρεις βασικούς πυλώνες: τις ελληνικές τράπεζες, το κράτος και το real estate.

Οι ελληνικές τράπεζες αντιμετωπίζουν μεγάλο πρόβλημα «κόκκινων δανείων» με ακίνητα ως εγγυήσεις και παλεύουν να τα ρευστοποιήσουν πουλώντας τα. Επωφελούνται λοιπόν καταρχάς από τις αυξημένες αγοραπωλησίες ακινήτων χάρη στη νέα τουριστική αγορά, ξεκολλώντας από το τέλμα του να έχουν την ίδια στιγμή επικίνδυνα κόκκινα δάνεια και ανολοκλήρωτους πλειστηριασμούς. Αντιμετωπίζουν ταυτόχρονα τον κίνδυνο πως ακόμα κι αν αγοράσουν οι ίδιες τα ακίνητα-εγγυήσεις (σε περίπτωση που δε βρεθεί ενδιαφερόμενος κατά τον εκπλειστηριασμό τους), μπορεί να μείνουν απύλητα, κι αν τα διοχετεύσουν μαζικά στην αγορά θα προκαλέσουν καθίζηση στις τιμές. Κι επειδή οι τράπεζες δεν είναι εταιρίες real estate, από το να βρεθούν με ακίνητα που μπορεί να τους μείνουν απύλητα προτιμούν να μπαίνουν λεφτά στα ταμεία τους. Γι' αυτό επιδιώκουν μεταξύ άλλων την πώληση των ίδιων των χρεών των «επικίνδυνων» οφειλετών τους σε διεθνή και ντόπια funds, ακόμα και σε χαμηλότερη τιμή από το αρχικό ύψος του δανείου, ώστε να εισπράξουν και να απαλλαχθούν από την διαχείριση της οφειλής και του ακινήτου-εγγυήσης.

Την ίδια στιγμή, η άνοδος του τουρισμού και η «ευκαιρία της Airbnb», ειδικά για μία πρωτεύουσα με τόσο φτηνή αγορά ακινήτων (από τις φθηνότερες στην ΕΕ), έχει προσελκύσει το ενδιαφέρον διεθνών funds με υψηλή ρευστότητα (περίπου 1-2 δις ευρώ συνολικά) ή μικρότερων επενδυτικών σχημάτων και τα οποία «χτενίζουν» την αγορά του κέντρου της Αθήνας για ακίνητα κάθε είδους: από υψηλής ποιότητας (ξενοδοχεία, χώροι γραφείω κλπ.), μέχρι κατοικίες, καταστήματα κλπ. Παράλληλα, το πρόγραμμα «Χρυσή Βίτσα» του υπουργείου Μεταναστευτικής Πολιτικής λειτουργεί ως κρατικό κίνητρο γι' αυτήν ακριβώς την κεφαλαιακή κίνηση, χορηγώντας άδειες παραμονής σε πολίτες εκτός Ε.Ε. που προσφέρονται να αγοράσουν ακίνητα αξίας τουλάχιστον 250.000 ευρώ.

Η στροφή προς τη βραχυχρόνια μίσθωση ενισχύεται μιας και η νέα αυτή αγορά παραμένει σε μεγάλο βαθμό αρρυθμιστη από το κράτος, το οποίο δεν έχει θέσει κανένα χρονικό/γεωγραφικό περιορισμό και δεν έχουν προβλεφθεί οι υποχρεώσεις των διαχειριστών ούτε προς το κοινωνικό σύνολο (πχ. προς τους ένοικους των άλλων διμερισμάτων σε μια πολυκατοικία), ούτε για τις προδιαγραφές του ακινήτου (πχ. πιστοποιητικά πυρασφάλειας, σήμα ΕΟΤ κλπ.). Έτσι, ενώ αυτό που μονάχα συμβαίνει είναι τυπικά να φορολογείται ήπια, το κίνητρο της φοροδιαφυγής παραμένει ισχυρό μιας και δεν υπάρχει έλεγχος ή διασταύρωση στοιχείων, προσφέροντας μεγαλύτερο περιθώριο κέρδους και εγγυημένες πληρωμές, καθώς τα ποσά των ενοικίων των βραχυχρόνιων μισθώσεων προκαταβάλλονται.

Στην πραγματικότητα αυτό που συμβαίνει είναι ότι απλά ανακόπηκε η πτωτική πορεία των τιμών των ακινήτων. Μπορούμε να μιλάμε για φούσκα ή όλα αυτά δεν είναι τίποτα περισσότερο από το όραμα που πουλάνε οι μεσίτες για να αυξάνουν τα κέρδη τους; Είναι-δεν είναι «φούσκα», οι «φούσκες» του real estate κάποτε σπάνε και όσο πιο ψηλά έχουν φτάσει, τόσο πιο μεγάλη είναι η πτώση. Ωστόσο, το ζήτημα είναι ότι αν και όταν σκάσουν, τα σημάδια που θα αφήσουν στις πόλεις και τις κοινωνίες μας θα είναι βαθιά, γιατί, όπως έχουμε μάθει, όσο το κεφάλαιο επελαύνει στους ζωτικούς μας χώρους, τόσο περισσότερα ερείπια αφήνει πίσω του.

Ιδιοκτήτες: ελλás-ελλήνων-εισοδηματιών

Η υψηλή φορολόγηση της μεσαίας τάξης τα χρόνια της κρίσης λειτούργησε τελικά σαν κίνητρο για την κινητοποίηση της κτηματαγοράς, δηλαδή την αύξηση των αγοραπωλησιών και τη συγκέντρωση της ιδιοκτησίας στους πιο ισχυρούς παίχτες. Οι μικρομεσαίοι διεκδικούν ένα κομμάτι από την πίτα του real estate και ανατιμούν τις περιουσίες τους τόσο για να αντέξουν τον ανταγωνισμό όσο και για την υλική και ιδεολογική επιστροφή τους στο κέντρο της πολιτικής. Αυτό εξηγεί σε μεγάλο βαθμό το γιατί τα νοίκια ανεβαίνουν και σε περιοχές που δεν έχει Airbnb.

Οι διάφορες φιγούρες που συνοδεύουν την επιχειρηματική δραστηριότητα και επωφελούνται από την αύξηση του τουρισμού και τα τυπικά στρώματα της μεσαίας τάξης που συντηρούν μια κουλτούρα εισοδηματία (τύπου airbnb hosts), παγώνουν τη θέση τους -αργά αλλά σταθερά- στο κέντρο της πόλης. Δεν αναφερόμαστε στους ιδιοκτήτες και στα αφεντικά σαν ένα σύνολο εξατομικευμένων προσώπων (ο κυρ Νίκος, ο Βαγγέλης κλπ.), αλλά ως τάξη που φέρει εντός της την εκμετάλλευση (ανθρώπων ή γης) και ό,τι αυτό σημαίνει στο πλαίσιο του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Πώς, δηλαδή, υπερασπίζεται τα συμφέροντά της ακριβώς λόγω αυτής της ιδιότητας, να κατέχει μέσα παραγωγής ή/και ακίνητη περιουσία.

Στην αντίληψη του εισοδηματία/αφεντικού, ο κυνισμός ότι τα πάντα είναι νούμερα και λογιστική φωλιάζει σα φίδι. Μπροστά στους απάρακαμπτους νόμους της «προσφοράς και ζήτησης» και στο βωμό του κέρδους, δεν υπάρχουν άνθρωποι με κοινωνικές ανάγκες, αλλά υπάρχει το «ουδείς αναντικατάστατος» ή το «αν δεν έχεις να δώσεις, φύγε». Συνήθως, πρόκειται για τους ίδιους ανθρώπου που απαιτούν Τάξη & Ασφάλεια στις γειτονιές τους, που ζητάνε να γίνουμε επιτέλους μια «ευρωπαϊκή πόλη». Θέλουν περισσότερη αστυνομία για την προστασία της ιδιοκτησίας, λιγότερους μετανάστες γιατί την «υποβαθμίζουν», περισσότερο κράτος για να προστατεύει τα δικαιώματά τους, λιγότερο κράτος για να προφυλάσσεται η ασοδοσία τους. Ο κυνισμός που συναντάμε στις μέρες μας όταν ψάχνουμε να νοικιάσουμε και μας παρουσιάζουν ερείπια σαν παλάτια για 400 ευρώ, δεν απέχει και πολύ από την περίπτωση που, ενώ παρακαλούσες τους ιδιοκτήτες να σου αλλάξουν ένα θερμοσίφωνα γκρίνιαζαν ότι δεν έχουν. Και ξαφνικά βρίσκουν όλοι τους τα κεφάλαια να ανακαινίσουν τα χρέπια τους και να παριστάνουν τους φιλόξενους ξενοδόχους.

Τέλος, η εσωτερική κίνηση των μεσοστρωμάτων (που μπορούν να ανταπεξέλθουν στις νέες τιμές) με στόχο την επανοικειοποίηση του κέντρου σαν κάτοικοι, σαν θαμώνες και καταναλωτές, ανοίγει την πόρτα της δικής μας εξόδου. Μη ξεχνάμε πως περιοχές που εξευγενίζονται σήμερα, είχαν ήδη μετατραπεί σε ζώνες διασκέδασης και πολιτισμού τα προηγούμενα χρόνια, συνήθως μέσα από αναπλάσεις: τα Πετράλωνα, το Παγκράτι, ο Κεραμεικός κλπ. Και παράλληλα η «ρητορική του κυνισμού» απλώνεται στο δημόσιο χώρο: ξερνάνε ρατσισμό προς τους ενοικιαστές στο facebook, διοργανώνουν δημόσιες εκδηλώσεις για το πώς θα γίνει επιτέλους η Αθήνα μια «ευρωπαϊκή πόλη», φτιάχνουν νέα συλλογικά όργανα για να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους...

06/2019

> Ζούμε εδώ, δουλεύουμε εδώ συλλογικοί αγώνες για το στεγαστικό!

Η ΠΟΛΗ ΑΛΛΑΖΕΙ. Η εισβολή της τουριστικής βιομηχανίας, το Airbnb, η ανάπλαση του κέντρου και των γειτονιών του, οι νέες τουριστικές ζώνες, τα «βρώμικα» παιχνίδια του real estate και των μεσιτικών γραφείων, η ρητορική για την «ανάκαμψη» της οικονομίας και η φιλοδοξία της μεσαίας τάξης να επιστρέψει στο κέντρο, αλλάζουν την πόλη μπροστά στα μάτια μας. Η κρατική πολιτική, η πολιτική των τεχνοκρατών, των επενδυτών και των αφεντικών μετατρέπει την πόλη σε ένα θεματικό πάρκο για τους τουρίστες, σε μια διαρκή επενδυτική ευκαιρία μέσα στην οποία είμαστε είτε πελάτες είτε κακοπληρωμένοι/ες εργάτες/τριες.

Δεν είναι μόνο αυτά. Είναι και ότι δουλεύουμε περισσότερο, ενώ ο βασικός μισθός μένει κολλημένος κοντά στα 500 ευρώ. Είναι πως, μέσα σε όλα τα παραπάνω, οι ιδιοκτήτες ακινήτων, οι εισοδηματίες, οι έλληνες μικροαστοί αποφάσισαν πως ο μισθός και τα επιδόματα που παίρνουμε είναι υπεραρκετά. Τους αξίζει λοιπόν να εισπράττουν μεγαλύτερα νοίκια. Και εμείς οι «αχάριστοι/ες» ενοικιαστές/τριες πρέπει να τους ανεχόμαστε, να συνηθίσουμε να πληρώνουμε περισσότερο, να μένουμε σε χειρότερα σπίτια, να υποκύπτουμε στους κανόνες και τους εκβιασμούς τους. Τελικά να ζούμε, να μένουμε και να δουλεύουμε σε γειτονίες στις οποίες τον πρώτο και μοναδικό λόγο έχουν τα αφεντικά και οι ιδιοκτήτες.

Όλοι αυτοί σε πλήρη συστράτευση ζητάνε «τάξη, ασφάλεια, ανάπτυξη», ζητάνε γειτονιές χωρίς μετανάστες/τριες ή όποιον/α δεν αντιστοιχεί στα πρότυπα ζωής τους. Δεν παίζουν μόνοι τους. Να κρατήσουμε τις γειτονιές μας πολυεθνικές απέναντι στο ρατσισμό και τη δημόσια τάξη. Να κρατήσουμε τις γειτονιές μας ζωντανές απέναντι στα συμφέροντα των ιδιοκτητών και των αφεντικών!

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΥΞΗΣΗ ΤΩΝ ΕΝΟΙΚΙΩΝ & ΤΗΝ
ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΙΩΝ ΜΑΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 28.06 >> 19:00 >> ΠΛ.ΑΜΕΡΙΚΗΣ

συνέλευση ενάντια στον εκβιασμό του ενοικίου